

100307 Tredje söndagen i fastan

Lars B Stenström

Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft,
står det i Efesierbrevet. Och vi rustas värdigt
vilken krigsfilm som helst. Vi blir kämpar med alla vapen
vi behöver för kamp mot makterna och herrarna över
mörkrets värld, onskans andekrafter i himlarymderna.
Här finns Guds rustning: Sanningens bälte, rättfärdighetens
pansar, fredsförkunnelsens skor, trons sköld, frälsningens
hjälm, Andens svärd (som är Guds ord).

Saker är inte alltid som de verkar. Allt är inte vad de
ser ut att vara. Nu byter vi predikstolskläde. Jag hänger fram
en bild av en soldat. Och Ni undrar vad slags soldat den
ryska dockan, den enkla bondska kvinnan, kan vara.
Låt det här bli bilden av de kvinnor som slog
vakt om tron i Sovjetunionens religionsförföljelse.
Som firade sin gudstjänst och lämnade tron vidare till sina
barnbarn.

Först slås man av all färg. Det lyser av rött och grönt.
Sedan blir den lilla påmålade gumman synlig.
De där ryska trädockorna, gjorda som en serie burkar,
är populära. Öppnar man en finns det en till därinne och
ännu en, ännu en.

Det får oss att tänka på att allt inte är vad det först ser
ut att vara. Bakom varje sanning finns en annan, under
varje berättelse finns ännu en, mitt ansikte avslöjar inte
allt vad jag bär på, i lager på lager.

Dockorna kan också ge ledtrådar till hur man skapar en film- eller
boksuccé. Dramaturgiskt bygger man en ramberättelse
och inuti den utspelar sig en helt annan historia och kanske
ännu en. Flera berättelser flätade i varandra. Till synes
oberoende. Efterhand, ja ibland inte förrän precis i berättelsens
upplösning, på sista sidan knyts de samman. Och vi har känt
i ryggraden hur de olika skikten belyser varandra, ökar
spänning och intensifierar förväntan.
Redan evangelisten Markus kunde tekniken att foga
samman historier. Och han startar med något helt annat.
Just därför borde texten idag omfatta Markusevangeliet

kap 5:21- 43 och inte enbart det vi har läst ur Mk 5:24-34.

Vi vet inte att vi redan befinner oss inne i dockan, i historien.

Vi tror att berättelsen om den sjuka kvinnan ska stå i centrum. Men - minns Ni synagogföreståndaren Jairus, han som hade en döende dotter?

Den blodsjuka kvinnan har ännu inte trätt in på scenen. Entré för Jairus. Han närmar sig Jesus och kastar sig vädjande och bönande framför mästarens fötter! Vilken laddad upptakt.

Tänk om någon störtade fram i kyrkan och kastade sig på golvet, här framför altaret. Mannen är förtvivlad: Min lilla dotter är nära att dö. Kom och lägg dina händer på henne så att hon räddas till livet. Hände det oss, nu skulle vi bli perplexa, upprörda, berörda.

Jesus går genast sin väg med Jairus och mycket folk följde efter och trängde sig in på honom. Där, i det ögonblicket lämnar vi Jairus hängande i en så kallad cliff hanger. Vi ska leva i spänning och fråga oss: hur kommer det att gå? Vi anar och hoppas att flickan ska räddas. Men nu händer något mer.

En svårt sjuk kvinna tränger sig fram genom folkmassan. Hon har lidit av blödningar i 12 år. Läkarna har inte kunnat göra något... tvärt om – hon har fått lida och det har kostat henne allt hon ägde. Kvinnan har en magisk övertygelse: bara jag rör vid hans kläder - skulle jag bli hjälpt, tänker hon. Det är mekaniskt, automatiskt och magiskt.

Vi ser hur hon bökar och knuffar sig fram, hon närmar sig honom bakifrån, målmedveten, men i skymundan som för att förbli osynlig. Hon rör vid Jesu mantel och blir frisk! Hälsan återuppstår. Livet återvänder. Som om hon fått en stöt av en gudomlig kraft. Av en himmelsk energi långt mera märklig än elektricitet. Jesus märkte att kraft gått ut från honom Han frågar! Ja, han behöver tydligen fråga – vem rörde vid mina kläder?

Rädd kommer kvinnan fram och faller ner och berättar. Hon bekänner! Och förlåts, blir befriad. Där befinner vi oss ofta. Bedjande, vädjande, rädda. Långt ifrån häftigt vapenskrammel med rustningar och sköldar. Som i högmässans inledande syndabekännelse där vi får och ska avbörda oss så mycket.

Din tro har hjälpt dig, säger han. Du är botad från ditt onda. Och genom Jesu ord kan hon lämna det magiska – hon kan nu se att hennes tro

och tillit går långt utöver ett enkelt magiskt orsakssamband.
Hon tänkte tidigare – rör jag hans kläder så blir jag frisk.
Men hon har nu fått insikten och övertygelsen – hans är makten
och jag böjer mig inför honom. Honom tillhör min tillit och tro.

I närheten av Jesus händer det något med själen, med tanken,
den kan fördjupas och förändras; men vi får också se och höra hur
kroppen kan helas. Det fysiskt påtagliga kan inte sorteras bort.

Och nu återvänder vi till den första berättelsen som liksom
omfamnar den märkliga historien om kvinnan och Jesu mantel.
Vilken fantastisk bild. Tänk att få röra vid Guds mantel.
Och kanske är det precis så det är – vi som är här får fatt
i en flik av hans mantel. Överväldigade av den kraft som finns
hos Honom anar vi Guds väldiga storhet.

Det finns desperation hos kvinnan och Jairus. Ändå är tron
den länk som håller berättelserna samman.
Beskedet kommer: din dotter har dött.
– Var inte rädd, tro bara, säger Jesus.

Deras tvivel är vårt. Då som idag, i vår tid, känns det som om
döden har makten och förtvivlan tar över. I det ögonblicket
pekar Jesus på tron. Han säger enkelt: Din tro har hjälpt dig.
Var inte rädd, tro bara.

Jesus tar med sig några lärjungar (Petrus, Jakob och Johannes)
och där finns gråterskorna som klagar högt. Jesus konfronterar
dem. Varför gråter och klagar ni, flickan är inte död, hon sover.
De som nyss gråtit skrattar nu åt Jesus. Han säger strax sitt:
Talita koum! Lilla flicka jag säger dig, stig upp! Hon reser sig
och går omkring...

Jesus gör under. Döda kan uppstå. Så enkelt kan texten sammanfattas
– men jämför vi med våra egna erfarenheter, nej då ser det
annorlunda ut. Vi är många här som bär sorg i våra hjärtan.
Hälsan återvände inte. Döden arbetade inte baklänges och släppte inte
ifrån sig vad den tagit.

Kan det bli tydligare? Vi behöver hjälp. Av varandra, av läkare, av Gud.
I desperation kan vi söka hjälp var som helst. Jairus var förtvivlad och
vände sig till den omdiskuterade och misstänkte Jesus. Det fanns ingen
annan hjälp att få. Och den blodsjuke kvinnan hade kommit till vägs ände.
Läkarna hade inte kunnat bota henne. Allt var provat. Då tränger hon
sig fram för att röra vid Jesu mantel.

Sjukdom och död – hur hänger det samman med den ondska vi den här söndagen uppmanas att bekämpa? För dem som drabbas och deras familjer och vänner är sjukdom och död hotfullt, något ont.

Texten och undren förkunnar att Jesus är den som har makten, makten över sjukdom och död. Makt över det onda. Inte vi. Och vare sig våra sjuka blir friska eller inte – så tror vi på att ingenting, vare sig ondskan eller döden kan skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus (Rom 8).

Låt oss därför göra det som Efesierbrevet uppmuntrar oss till:

Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft!